

Č. 6894.

Státní zaměstnanci: O rozsahu nároku soudce na náhradu stěhovacích výloh při přeložení z moci úřední (podle usnesení min. rady z 19. července 1919).

(Nález ze dne 21. listopadu 1927 č. 13.867/26).

Prejudikatura: Boh. 3902/24 adm.

Věc: Dr. Josef B. v D. proti ministerstvu spravedlnosti o náhradu výloh, spojených s přeložením.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l jako rada vrch. zem. soudu a přednosta okr. soudu v H. jmenován byl na základě zák. z 19. prosince 1924 č. 295 Sb. z moci úřední z důvodu soudní organizace radou vrch. zem. soudu a přednostou okr. soudu v D., kde službu nastoupil dne 4. září 1925. Od 16. září 1925 do 26. října 1925 žil v podnájmu se svojí manželkou. Cestovním deníkem z 22. září 1925 účtoval útraty spojené s vlastní cestou z H. do D. ve dnech 2. a 3. září 1925, kteréž mu přiznány byly výnosem presidia vrch. zem. soudu v Praze z 19. listopadu 1925, dále výlohy spojené s cestou manželčinou ve dnech 15. a 16. září 1925 z H. do D., kteréž mu přisouzeny byly výnosem téhož presidia ze 7. října 1925. Aby opatřil přestěhování svého bytového zařízení, odjel s manželkou dne 22. října 1925 z D. do H. a vrátil se s ní dne 26. října 1925 z H. do D. Za tuto novou cestu uplatňoval cestovním deníkem ze 6. listopadu 1925 jednak náhradu jízdného pro sebe a svou manželku, jednak též náhradu stěhovacích nákladů, v nichž mimo jiné požadoval i úhradu vyplaceného zpropitného v částce 150 Kč nakladačům nábytku v H. a 80 Kč skladačům v D. Výměrem presidia vrch. zem. soudu v Praze z 23. listopadu 1925 byly sice st-li přiznány výlohy stěhovací za nábytek, nebyla však přisouzena náhrada za uvedenou cestu z D. do H. a zpět pro st-le a jeho manželku a nebylo též přiznáno požadované zpropitné 150 Kč a 80 Kč. — Nař. výnosem byla stížnost do tohoto výměru podaná zamítnuta.

O stížnosti nss uvažil: — — —

Spornou otázku jest posouditi podle »Prozatímní úpravy cestovních požitků státních zaměstnanců« podle výn. min. fin. z 13. června 1920 č. 5034 pres. (výn. min. sprav. z 23. června 1920 č. 20267, otištěný ve Věstníku min. sprav. ze 16. července 1920 č. 6 pod sdělením č. 3 na stránce 89 až 92). V čl. IV. této »Prozatímní úpravy« se praví: »Náhrada stěhovacích výloh upravena jest na základě usnesení min. rady z 19. července 1919 (přípis předsednictva min. rady ze 24. července 1919 č. 12.908 m. r.) oběžníkem min. fin. z 2. srpna 1919 č. 14289 pres.«, při čemž v odst. 2., čl. IV. »Prozatímní úpravy« podotknuto, že »v oběžníku právě citovaném jest vytčeno, které výlohy smějí být hrazeny«. Z výn. min. fin. č. 14289 pres. 1919 (výn. min. sprav. ze 20. srpna 1919 č. 18.206) pak patrně, že výlohami stěhovacími rozuměti nutno jen výdaje povstale dopravou: 1. osob (zaměstnance, manželky, dětí, služebné), 2. cestovních zavazadel (nař. býv. min. fin. z r. 1896, č. 166 ř. z.), a 3. bytového zařízení, kdežto

výlohy vedlejší jako zpropitné za balení, za sejímání a věšení obrazů, lustrů, záclon, opravy nábytku, bytu se nehradí.

Nss vyslovil již v nál. Boh. 3902/24 adm. právní názor, že cit. usnesení min. rady, determinujíc pojem stěhovacích výloh, mělo patrně na mysli hraditi výlohy tyto toliko jednou a při podrobné specifikaci jednotlivých složek stěhovacích výloh bylo by opětnou cestu státního zaměstnance muselo do výpočtu výdajů stěhovacích zvláště pojeti, což se nestalo. Z toho se podává, že státní zaměstnanec z úřední moci přeložený má nárok pouze na náhradu shora uvedených výloh cestovních z původního místa služebního na nové místo služ., nikoliv na náhradu cesty opětné, obzvláště z nového místa služ. na původní místo služ. a zpět, tím méně nárok na náhradu výloh spojených s takovou cestou manželky, byť i za účelem přípravy, uspišení a řádného provedení přepravy bytového zařízení.

Výdaje za prvou cestu st-lovu a jeho manželky z H. do D. byly st-li hrazeny. Tím však konsumován byl jeho nárok na náhradu stěhovacích výloh z důvodu nedobrovolného přeložení z H. do D. Za tohoto stavu věci nebyl proto žal. úřad povinen konati šetření o nezbytnosti a nutnosti dalších cest st-lových a jeho manželky k provedení přesídlení nábytku a nemusel se také obracet na min. fin. ve smyslu čl. IV. cit. Prozatímní úpravy.

Otázka, zda zpropitné bylo nutným výdajem, jest pro posouzení sporu irelevantní, ježto cit. výn. min. fin. č. 14.289/19 přesně a jasně stanoví, které výlohy při přeložení z moci úřední se hradí a které se nehradí, zařaduje mezi výdaje druhu poslednějšího i zpropitné.

— — —
St-l poukazuje dále na výn. min. sprav. z 20. března 1925 č. 13486/25 (výn. min. fin. z 11. března 1925 č. 28401/25/VII/20). Výnos ten týká se přiznání nábytečného úředníkům v Čech., na Mor. a ve Slezsku, přeloženým z moci úřední, jež poskytnuto býti může, jestliže se ho zaměstnanec dožaduje místo náhrady za stěhovací výlohy neb nebylo-li stěhování nábytku vůbec provedeno, poněvadž byl zcizen a v novém úředním místě nábytek jiný pořízen. Výn. min. sprav. z 9. května 1852 č. 5130 (výnos min. fin. z 31. března 1852 č. 10187), jehož se stížnost rovněž dovolává, má na mysli případ, kdy úředník dlcí na dovolené mimo své stálé místo služ. za doby dovolené poukázán byl k mimořádné službě mimo své stálé místo služ. a z místa dovolené se odeběře na stálé své místo, aby uspořádal své domácí záležitosti.

Patrně, že výnosy tyto týkají se jiné materie, než o jakou jde v případě daném. Žal. úřad byl by se předpisy těmito zabývatí musel jen tehdy, kdyby se jich st-l byl výslovně dovolával, což v řízení správním ne- učinil. Jest proto námitka tato teprve ve stížnosti na nss uplatňovaná podle § 5 zák. oss nepřipustná. — — —

Č. 6895.

Státní zaměstnanci. * Výnos min. vnitra z 15. dubna 1920 č. 11.317/6 neskytá pro policejní úředníky a orgány pohraniční